

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968156064/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

te Moradser, over hvilke der svævede en bestandig Taage. Undertiden saae de Vandsamlinger, hvori mange hundrede Træer vare nedsunkne, der rakte deres Grene i Veiret og dannede ligesom et Bækken, hvori Regnvandet holdtes tilbage. Løvrigt hørte de, saalænge Dagen varede, kun faa Stemmer, men af og til mærkede de en Raslen imellem Løvet, undertiden saae de ogsaa en eensom Ørn, der svævede langsomt over deres Hoveder, eller en Flok Snepper, som deres Hund jøg op af en Sump; dog da de intet Skydevaaben havde med, saa kunde de ikke drage nogen Fordeel deraf.

De havde nu ganske forladt Floden og vare vandrede flere Miil ind i Landet mod Vest; thi her meente deres Fører, at de vilde finde en jevnere Jordbund og færre Hindringer, der standsede deres Vei.

Imidlertid mødte de dog ogsaa her Hindringer nok; desuden blev den Sti, hvorpaa de gik, stedse smallere og ukjendeligere, ja tiilsidst hørte den aldeles op; men det behøvede de ikke at bryde sig om, sagde deres Fører, thi Veien var dog tydelig angiven, og da de spurgte ham om, hvad han meente dermed, pegede han paa et Træ, hvori der saacs en stor hvid Plet. Dette kom, som de snart opdagede, deraf, at man havde skaaren et fiirkantet Stykke udaf Barken, hvorved der dannedes en hvid Flade, der kunde sees i en temmelig Afstand. Noget derfra stod et andet Træ, hvori en lignende fiirkantet Flade var indskaaren; og saaledes blev det meget længe ved. Dette var, efter Førerens Forsikkring, den Maade, hvorpaa de nye Veie her bleve betegnede.

»Det er et ganske andet Slags Landevei,« sagde

Barlow, »end de, vi ere vante til; her kunne vi ikke komme sovende frem, medens Kudsken og Hestene vaage for os, her maae vi selv være vaagne og bruge vore egne Øine og vore egne Kræfter.«

»Men troer Du ogsaa, at vi ganske kan stole paa vor Veiviser?« spurgte Fulton.

»Det tænker jeg nok,« svarede Barlow, »men skulde ogsaa hans Kyndighed svigte ham, saa kjender jeg andre Vevisere, der aldrig svigte og aldrig ledte fejl.«

Det viste sig kun altfor snart, at Fultons Betænkelighed ikke var uden Grund. Deres Fører havde nu igjen ledet dem ind paa en Sti, hvor de, som han meente, kunde skyde en Gjenvei, og hvor de snart tabte alle de Træer af Sync, hvori Veimærkerne vare indskaarne. Paa denne Sti laae der igjen mangfoldige Træstammer, der rimeligviis vare omfaldne i de sidste Storme, derved blev det meget besværligt at følge den; ja tilsidst var det, ligesom den forsvandt under deres Fødder, og den var ikke moer at see. De mærkede nu snart paa Førerens Ængstelighed, at han ikke mere var sikker i sin Sag, dette tilstod han ogsaa, da de trængte ind paa ham; »thi,« sagde han, »der ligge saamange Træer paa alle Sider, saa Skoven ikke er til at kjende igjen, og jeg er næsten tilmode, som om jeg var forhexet.«

De vendte nu strax om, og da de ikke kunde finde den Sti igjen, som de havde forladt, saa gik de op paa en lille Høi, hvorfra de, som Veviseren haabede, maatte kunne see nogle af de Mærker i Træerne, hvorefter de tidligere havde rettet sig. Men heller ikke dette lykkedes dem; thi der var flere Høie, der neppe kunde adskilles indbyrdes, og